

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XI)

Rellegint la darrera entrega d'aquestes glosses, no podem deixar de pensar que el que diem sobre l'amor resuscitat està força lluny del que habitualment trobem cada dia als nostres carrers. L'amor resuscitat, que anem dibuixant mica en mica, ens apareix cada vegada més semblant a un lliri enmig d'un desert.

Algú pot pensar que aquest amor només és propi d'una minoria i que per això hem fet servir la figura dels consagrats a l'Església per a explicar-ho. Però pensar així seria un fals consol. Com ja hem dit, tothom estem cridats a viure el mateix amor, d'una manera o altra. El consagrat no és més que un cristià, que ha decidit portar la vida, que més explícitament i més radicalment encarna l'amor resuscitat aquí, a la nostra història.

Però, és realment així? Tothom pot viure el que hem dit de l'amor resuscitat, encara que no sigui consagrat? Estem convençuts que sí: no només que pot, sinó que ha de viure, a la seva manera, les mateixes exigències. De fet, les vocacions neixen normalment d'ambients on s'ha viscut ja l'amor resuscitat d'una manera «natural». Només el jove que ha respirat el goig d'aquest amor, en els seus trets essencials, al si de la família, del grup o de la comunitat, pot pensar que «potser val la pena lliurar tota l'existència a viure'l radicalment». El més important per al desenvolupament d'una vocació és haver experimentat des de petit aquell amor, val a dir, que el jove hagi estat estimat així, ell mateix, i haver vist que altres, com ara els pares, s'estimaven de la mateixa manera.

Tot i semblar una mica estrany, el que assenyalàvem com a propi de l'amor resuscitat referint-nos als vots dels consagrats (la pobresa, la castedat i l'obediència, com exigències, concrecions o rostres de l'amor) també s'ha d'aplicar als afectes propis de la família. Més enllà de les formes externes, hi ha continuïtat entre l'amor viscut a la família i l'amor dels consagrats:

—Una parella que vulgui viure l'amor resuscitat com a matrimoni o com a pares, haurà d'engegar un camí de pobresa. De pobresa, no només de cadascú, sinó també com a tal parella. Un ric (posseït d'un mateix) és incapaç de rebre l'altre com un do i la riquesa impedeix copsar la lluentor de l'amor essencial.

—El control i la sublimació dels impulsos més intensos és condició indispensable per a viure l'amor a la família. Així, de l'impuls sexual, que permet la castedat, o de l'impuls a l'agressivitat, que permet la virtut de la solidaritat. Perquè els impulsos no estimen, per ells mateixos són pura exigència, mentre que l'amor resuscitat és donació en llibertat.

—L'amor al si del matrimoni o de la família demana superar constantment la pròpia conveniència, el propi caprici, en favor de la vida dels altres. La família és escola d'obediència a Déu, en tant que Déu sempre ens demana que estimem servint en allò més concret: la necessitat real de l'altre estimat...

Quan constatem que n'és de lluny la forma de viure la societat d'avui respecte de les exigències de l'amor resuscitat, aleshores res ens pot estranyar la manca de vocacions religioses o sacerdotals. La crisi vocacional és talment crisi d'amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La funció pastoral de les catedrals

Les catedrals de Catalunya acostumen a ser molt visitades pels cristians d'aquí i pels turistes. Les catedrals són temples qualificats; la catedral és, de fet, el temple mare de tots els altres temples de cada diòcesi. Per això, és molt important que, en la seu de cada bisbat tot estigui al servei de la fe i de la caritat. Cada catedral és administrada per un capítol de canonges. Aquests capítols catedralicis catalans es varen reunir el passat 28 de maig a la Seu d'Urgell, acollits pel degà del Capítol urgellenc, Mn. Antoni Cagigós. La trobada va incloure diverses visites —a l'Ajuntament, al Palau Episcopal i a la catedral— i una eucaristia a la catedral de Santa Maria, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra.

GLOSSA

El lleure, escola de vida

En una celebració del quarantè aniversari d'un centre d'esplai, un dels antics monitors i antic infant del centre adreçà unes paraules als nombrosos assistents: «[...] L'esplai és una escola de vida que presenta i ofereix la possibilitat de viure unes opcions determinades, definides en el projecte educatiu del centre, que et va forjant quan hi participes com a infant. No descobreixes, però, la plenitud del significat d'aquestes línies d'actuació fins que assumeixes la responsabilitat de monitor. Ser monitor i fer esplai és un mitjà per donar-se als altres; fer un servei desinteressat per col·laborar en la construcció del Regne; d'una societat més equànime i autèntica sobre la base d'uns valors de la persona, en el cas del nostre centre dels valors que emanen de l'Evangeli. Implica posar en joc tota la teva persona. Fer una aposta arriscada de creixement per esdevenir educador, potser sense prou formació en aquest àmbit (mai no s'està prou format), però amb un gran respecte, consideració i amor vers els altres —també humor i alegria— que faciliten l'acció. En definitiva, és semblar perquè d'altres recullin i se'n beneficiïn, tal com jo mateix ho he viscut d'infant i després de monitor. Aques-

ta és la grandesa del pas de les generacions pel centre d'esplai.

»Ara, deixat ja el centre, m'estic situant en una nova realitat. És primordial per a mi intentar posar en pràctica, cada dia, els coneixements, hàbits i actituds adquirits durant tants anys d'esplai i penso que aquest és el misteri d'èsser de colònies i creure en els beneficis d'una bona educació en el lleure...» El pas pel centre d'esplai, pel seu estil educatiu, ha deixat petjada en aquest jove i ha esdevingut escola de vida a partir d'un projecte amb un esperit que ens porta a Jesús i a la fidelitat als seus ensenyaments. Esperit i fidelitat agomolats per una comunitat cristiana de la qual deia el jove «[...] també, voldria destacar la presència de la comunitat, com a teranyinat de persones que, fidels a Jesús i empeses per l'Evangeli, fan que el centre d'esplai tingui fonament i més sentit, i garanteix la seva continuïtat, malgrat el pas dels anys...» Una implicació comunitària en el projecte, volguda i compromesa que esdevé determinant. «Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres» (Gn 1,6).

Enric Puig Jofra, SJ

2010, Any Sant Compostel·là

El proper dissabte, 25 de juliol, se celebra la solemnitat de Sant Jaume. L'any vinent se celebrarà el segon Any Sant Compostel·là del tercer mil·lenni. És any sant a Compostel·la quan la festa de l'apòstol s'escau en diumenge. Mons. Julián Barrio Barrio, arquebisbe de Santiago, ha publicat una carta pastoral per preparar aquest jubileu, la portada de la qual publiquem. Es titula *Peregrinos de la fe y testigos de Jesucristo resucitado*.

DIUMENGE XVI DURANT L'ANY

▀ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esferir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que farà germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé».

▀ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, / no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Jesús i els apòstols. Pintura de Duccio di Buoninsegna (s. XIV). Museu de la catedral de Siena (Itàlia)

▀ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenien enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▀ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▀ Lectura del libro de Jeremías (Jr 23,1-6)

Ay de los pastores que dispersan y dejan perecer las ovejas de mi rebaño —oráculo del Señor—. Por eso, así dice el Señor, Dios de Israel: «A los pastores que pastorean mi pueblo: Vosotros dispersasteis mis ovejas, las expulsasteis, no las guardasteis; pues yo os tomaré cuentas, por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas, para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las pastoreen; ya no temerán ni se espantarán, y ninguna se perderá —oráculo del Señor—.

Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que suscitaré a David un vástago legítimo: reinará como rey prudente, hará justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y lo llamarán con este nombre: El-Señor-nuestra-justicia.»

▀ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▀ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora estáis en Cristo Jesús. Ahora, por la sangre de Cristo, estáis cerca los que antes estabais lejos. Él es nuestra paz. Él ha hecho de los dos pueblos una sola cosa, derribando con su carne el muro que los separaba: el odio. Él ha abolido la Ley con sus mandamientos y reglas, haciendo las paces, para crear con los dos, en él, un solo hombre nuevo. Reconcilió con Dios a los dos pueblos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, al odio. Vino y trajo la noticia de la paz: paz a vosotros, los de lejos; paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre con un mismo Espíritu.

▀ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros solos a un sitio tranquilo a descansar un poco.» Porque eran tantos los que iban y venían que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a un sitio tranquilo y apartado. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y le dio lástima de ellos, porque andaban como ovejas sin pastor; y se puso a enseñarles con calma.

COMENTARI

El mestratge evangèlic

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ex 14,5-18 / Ex 15,1-6 / Mt 12,38-42 ■ **dimarts**: Ex 14,21-15,1 / Ex 15,8-17 / Mt 12,46-50 □ **dimecres**: Ex 16,1-5. 9-15 / Sl 77 / Jn 20,1-2,11-18 □ **dijous**: Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8 ■ **divendres**: Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23 ■ **disabte**: Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28 ■ **diumenge** vinent, XVII durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 2Re 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jn 6,1-15.

A la nostra cultura abunden els teòrics, però no tant els mestres. A la nostra societat abunda la gent amb vocació de manar, però no tants amb vocació de servir. Darrere d'aquesta situació, que es manifesta en l'univers econòmic, polític, social, cultural i, també, el religiós, s'hi amaga una necessitat de protagonisme personal i de sentir-se important al preu que sigui.

Les lectures d'avui ens ofereixen un model alternatiu, edificat sobre l'escala de valors de l'evangeli, és a dir, les *benaurances*. No es tracta d'una proposta teòrica, sinó del

mestratge de Jesús de Natzaret, que no fa mai propostes doctrinàries autoritàries, sinó que és *autor de vida*, és a dir, un acompanyant del procés d'alliberament de cada persona, a partir de les seves circumstàncies concretes i les seves limitacions.

Com diu la Paraula de Déu, aquest mestratge *de dos pobles en fa un i, també, dóna la pau als de lluny i als qui són a prop*. Es tracta d'un acompanyament, que *elimina les barreres* que bloquegen la vida, no solament aquelles barreres que ens separen dels altres, sinó principalment les

barreres internes que no ens deixen ni viure, ni respirar. L'autoritarisme reflecteix sempre una greu malaltia de l'esperit.

A més a més, la bona notícia d'aquest diumenge rau en el fet que Déu no ens deixa a l'estacada, sinó que es compromet a donar-nos *pastors* (guies, acompanyants...) segons aquest model de vida.

Necessitem, urgentment, d'aquest mestratge evangèlic, per avançar vers la *Nova Humanitat* que ha inaugurat el Crist Ressuscitat.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La memòria del que Crist va fer i va patir

Parlar de les transmissions és gairebé el mateix que parlar de la memòria. Sense memòria no és possible cap mena de transmissió, ni cultural ni religiosa, la qual cosa equival a dir que sense memòria resulta impossible la constitució progressiva de l'home com a veritable ésser *humà*.

La memòria ha de ser l'objecte primordial de les transmissions cristianes. En el cristianisme, els *acta et passa Christi*, és a dir, tot el que Jesucrist va fer per nosaltres i per la nostra salvació constitueix la *memòria col·lectiva* dels cristians de tots els temps.

Aquesta memòria col·lectiva és en ella mateixa i per ella mateixa insuperable; per als cristians i les comunitats de tots els temps i latituds no és una cosa opcional o relativa, sinó que constitueix l'única pedra de toc de la qualitat cristiana de l'Església mateixa i dels cristians.

De fet, la seva superació significaria el final del cristianisme, és a dir, l'anul·lació de la referència a Crist

que, en el sentit més literal del mot, és el contingut i la realització del cristianisme. En el Nou Testament, la raó de fixar per escrit els evangelis com a testimoniatges de fe de les primeres comunitats cristianes va ser preservar el record eficaç de les paraules i de les accions del Senyor, tal com explícitament s'afirma en els primers versets de l'evangeli de Sant Lluç.

El record d'allò que Crist va fer i va patir no es troba exclusivament confiat a l'home, ésser oblidat i extremadament fràgil, sinó que aquesta funció de memoració és l'obra específica de l'Esperit Sant. Jesús s'adreça als seus deixebles i a tots els cristians del futur amb aquestes paraules: «l'Esperit Sant, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre» (Jn 14,26).

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

BERNABÉ DALMAU

Confessions monacals

Inspirant-se en la cèlebre obra de sant Agustí per tractar temes de vida cristiana i il·lustrar-los amb vivències personals, el P. Bernabé Dalmau, OSB, ha publicat el llibre d'espiritualitat *Al capvespre t'examinaran en l'amor* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col. Saurí, 177). El subtítol de l'obra és *Confessions*, i és que l'autor, defugint el gènere de memòries, dona el seu punt de vista sobre aspectes rellevants del món d'avui i del cristianisme. Els emmarca en un currículum que deu molt a la trajectòria de l'Església catalana del postconcili, a una dedicació en el camp de les traduccions, en el dia a dia de monjo de Montserrat.

Per què heu fet unes confessions?

Em va impressionar una recensió del *Jesús de Natzaret* del papa Benet XVI que deia que tot cristià hauria de fer un llibre sobre Jesús. Recentment ho han fet, entre altres, Rovira Bellós, Pagola, Puig i Tàrrach, el meu abat Josep M. Soler... Com que em veia incapaç de fer-lo, vaig pensar que, almenys, podia fer un llibre testimonial. No unes memòries, sinó un testimoniatge. Una mena d'homenatge a la meua família, que em transmeté la fe i molts altres valors, i una mena d'agraïment a la comunitat de Montserrat que fa prop de cinquanta anys m'acollí. El gènere *confessions* té l'avantatge de poder alternar els punts de vista més personals i els tractaments doctrinals, tot podent triar tant els uns com els altres.

Així, doncs, es pot viure la fe amb responsabilitat, avui?

No sols és possible, sinó que una fe que visqui d'inèrcies i tradicions, però que no comporti compromís, pròpiament ja no és fe. I avui dia això és més urgent, per allò tan repetit i sempre vàlid de Pau VI que el nostre món fa més cas dels testimonis que dels mestres, i, si en fa dels mestres, és perquè també són testimonis.

Sou un home del Concili Vaticà II. Com us ha marcat en aquests 50 anys de monjo?

El Vaticà II m'ha marcat contínuament, perquè es va celebrar paral·lelament als meus anys d'estudi de la teologia. L'he meditat molt, i fins i tot la traducció dels seus textos ha estat una de les tasques més plaents. També em vaig prendre seriosament el Concili Tarraconense de 1995. Però no sóc gens nostàlgic d'aquells anys, sinó que l'Església avança i cal saber descobrir els actuals signes dels temps, tan diferents dels dels anys seixanta i noranta. A fi de comptes, «al capvespre» no «em jutjaran» per la nostàlgia ni les citacions dels Concilis, sinó «en l'amor».

Òscar Bardají i Martín

Se prepara la Semana del cine espiritual

Esta iniciativa de presencia educativa y pastoral en el mundo del cine ha sumado en la quinta edición más de 15.000 asistentes en Catalunya. Las diócesis de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona y Vic han celebrado esta edición con la presentación de películas como *Juno*, *Lars y una chica de verdad*, *¡Esto es ritmo!*, *Cometas en el cielo*, *Spiderman 3* o *Las crónicas de Narnia: el príncipe Caspian*.

Esta iniciativa surgida en el año 2004 en Barcelona se ha extendido en veinte obispados en el Estado español y en la próxima edición se ampliará a Andalucía y Galicia. En Catalunya se incorporarán las diócesis de Girona y Lleida. Incluso diócesis italianas, como Ferrara, se suman a la experiencia.

Bajo el lema «Los que todavía esperan», se presenta la sexta edición en el formato destinado a centros educativos. Parece que en el cine se han instalado las historias que terminan mal. Una película que termina bien, aunque sea tras dificultades y sacrificios, se piensa que esconde la verdad de la vida. Hay un cierto poso de pesimismo.

Sin embargo, las historias de esperanza siguen cautivando al público. En tiempos difíciles, los seres humanos han necesitado siempre relatos que hablan de la victoria de la luz y de la bondad. En un tiempo de crisis, tenemos una buena cosecha de películas que nos presentan personajes que, a pesar de todo, siguen esperando. Como el protagonista de *Slumdog Millionaire*. O que giran sus vidas hacia la entrega y la bondad como en *Gran Torino*. O incluso personajes que por su ingenuidad nos recuerdan que siempre son posibles las ilusiones, como en *El hijo de Rambow*, o en *El valiente Despereaux*.

Esperamos que educadores y animadores de pastoral cuenten, como han hecho hasta ahora, con esta iniciativa.

Mn. Peio Sánchez

Departamento de Cine del Arzobispado de Barcelona

SANTORAL

19. ✠ Diumenge XVI durant l'any. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); sant Pere de Cadireta, dominicà, de Moia.

20. Dilluns. Sant Elies, profeta (s. ix aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dimarts. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s.vi-vii aC); santa Pràxedes, vg.

22. Dimecres. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. Dijous. Santa Brígida (Suècia 1303-Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. Divendres. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. Dissabte. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

¿San Pedro y san Pablo de Égara?

Las denominadas iglesias de Sant Pere de Terrassa son conocidas internacionalmente por ser una auténtica arca esplendorosa en la que se custodian joyas arquitectónicas y piezas artísticas de notabilísimo valor cultural: cuatro edificios con elementos visigodos del siglo v y vi, o sea Sant Pere (la parroquia), Sant Miquel (la capilla sepulcral), Santa Maria (la antigua catedral de Égara) y el recientemente descubierto baptisterio (siglo v) con las dependencias episcopales halladas en la antigua rectoría, además de construcciones románicas del siglo xii y retablos góticos, por ejemplo los magníficos y mundialmente conocidos de Huguet y Borrassà... Todo ha sido objeto de una campaña de restauración en la que han colaborado primero el arzobispado de Barcelona y después la diócesis de Terrassa con la parroquia de Sant Pere, las administraciones civiles (Ayuntamiento de Terrassa, Generalitat, Diputación, Ministerio de Cultura...) y la Caixa de Terrassa.

Paralelamente se han editado diversos diplomarios y monografías sobre este conjunto episcopal visigótico, que se considera uno de los más valiosos de Europa. Sin embargo, la archivística ha desvelado un secreto que puede sorprender a muchos estudiosos. En el diplomario de Sant Pere de Égara aparece su primitiva denominación, que no es «Sant Pere», sino «Sant Pau». Se trata de un pergamino auténtico del 30 de abril del año 958. No parece que sea un error del escribano, que sabemos que se llamaba Vuidiscle. Y nos preguntamos: ¿En el siglo v, y en el x, era indistinta la denominación Pedro y Pablo, por los motivos que hemos expuesto del indivisible apostolado de Pedro y Pablo?

J.M. Martí i Bonet

AGENDA

CRÒNICA

Primeres passes de l'Any Sacerdotal.

Avui fa un mes que va començar l'Any Sacerdotal, convocat per Benet XVI. El dia del Sagrat Cor de Jesús va iniciar aquesta celebració que durarà fins al 19 de juny de 2010 i que pretén renovar en els preveres la joiosa consciència del seu ésser i del seu treball per l'Església i per la humanitat, així com despertar en tot el poble de Déu l'estima per un servei que sovint queda enfosquit per les cròniques dels mitjans. Més informació al web del bisbat i a www.annussacerdotals.org.

Festivitat del Sagrat Cor de Jesús. El passat 19 de juny el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia amb la comunitat de les germanes hospitalàries del Sagrat Cort de Jesús, de Martorell, que porten endavant en aquesta localitat un centre de salut mental.

Fi de curs al Seminari Conciliar. L'acte acadèmic de conclusió del curs 2008-2009 va tenir lloc divendres 19 de juny. Tant Mn. Josep Maria Turull, rector del seminari, com el cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i el bisbe de Sant Feliu, Agustí Cortés, van pronunciar els seus parlaments en un to d'acció de gràcies pel curs acabat. Amb les vespres i l'eucaristia celebrades, tots els presents van voler unir-se espiritualment amb els mateixos actes litúrgics que aquell dia celebrava Benet XVI a Roma per donar inici a l'Any Sacerdotal.

Reunió dels delegats diocesans de Família i Vida de la Tarraconense. El passat dia 20 es van aplegar a la seu del bisbat de Sant Feliu, ja que el bisbe Agustí és l'encarregat d'aquest àmbit pastoral per a les diòcesis catalanes. Després d'haver conclòs el treball desenvolupat sobre l'acolliment

de promeses, ara s'enceta un treball sobre la pastoral de la vida, d'acord amb la realitat sociopolítica més actual. Concretament, des de la delegació de Sant Feliu de Llobregat s'està començant un diàleg amb altres interlocutors diocesans per recollir les percepcions en diversos àmbits sobre les noves propostes legislatives.

AGENDA

En comunió amb les noces d'argent sacerdotals del bisbe de Terrassa.

Avui 19 de juliol, a les 20 h tindrà lloc a la Catedral de l'Esperit Sant de Terrassa una eucaristia d'acció de gràcies amb motiu dels 25 anys de sacerdocí del bisbe Josep Àngel Saiz. A més de nombrosos fidels de la diòcesi veïna, també el bisbe Agustí serà present per compartir la celebració amb tots els assistents i especialment amb el seu germà en l'episcopat.

Festa major a Sant Cugat Sesgarri-gues.

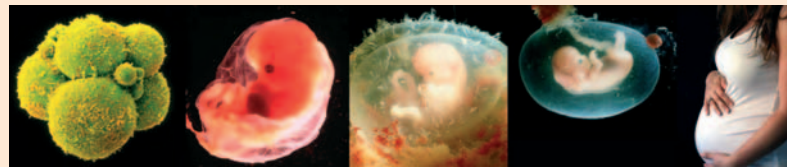
El dia 27 de juliol és la festivitat de Sant Cugat, màrtir, festa major d'aquest poble de l'arxiprestat de Vilafranca. Se sol celebrar però, el diumenge més proper a aquest dia i per això, diumenge 26 a les 11 h hi haurà l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. Tradicionalment, els balls que participen a la festa major presenten també una de les ofrenes durant la missa, i enguany els encarregats de fer-ho seran els gegants.

CULTURA

Concert d'orgue a Sitges. 23 de juliol, 22 h. Els Amics de l'orgue de Sitges organitzen aquest concert a càrrec de Jordi Figueras, dins el cicle «Els orgues de Catalunya». Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

ESGLÉSIA DIOCESANA

AMPLIAR L'AVORTAMENT?

Falsa perspectiva

La Delegació de Família i Vida del Bisbat de Sant Feliu vol informar sobre l'Avantprojecte de llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs, i aportar raons ètiques, legals, biològiques i cristianes sobre les mesures i drets que tracta. Per aquest motiu, iniciem una sèrie d'escrius que es publicaran durant aquest estiu.

El Consell de Ministres va aprovar, el 14 de maig de 2009, l'Avantprojecte que reforma la regulació de l'avortament provocat. També tracta, aquest text, de les polítiques i mesures públiques per a la salut sexual i reproductiva.

Possiblement l'aspecte més greu de l'Avantprojecte és la pretensió de considerar l'avortament provocat com un dret que hauria de ser garantit per l'Estat. En l'article 3.2 es diu que «se reconoce el derecho a la maternidad libremente decidida» i a l'article 12 trobem que «se reconoce y garantiza el acceso a la interrupción voluntaria del embarazo en las condiciones que se determinan en esta ley». Més endavant diu que «los servicios públicos de salud (...) aplicarán las medidas precisas para garantizar el derecho a la prestación sanitaria de la interrupción voluntaria del embarazo...» (Art. 18). Aquest plantejament és greument injust i vicia tot el text, ja que no existeix el dret a eliminar una vida humana innocent.

La dona embarassada aporta l'àmbit adequat per al desenvolupament de la nova vida, però això no significa que pugui fer el que vulgui amb el nou ésser, fins i tot fins arribar a decidir la seva mort. Que la nova vida depengui fonamentalment de la dona no li concedeix el dret a disposar de la vida de l'embrió o del fetus. Quanta gent, gran o jove, depèn d'una altra i això no dóna dret a matar-la.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XI)

Releyendo la última entrega de estas glosas, no podemos dejar de pensar que lo que decimos sobre el amor resucitado está bastante lejos de lo que habitualmente encontramos todos los días en nuestras calles. El amor resucitado, que vamos dibujando poco a poco, nos aparece cada vez más parecido a un lirio en medio de un desierto.

Alguno puede pensar que este amor sólo es propio de una minoría y que por ello hemos usado la figura de los consagrados en la Iglesia para explicarlo. Pero pensar así sería un falso consuelo. Como ya hemos dicho, todo el mundo estamos llamados a vivir el mismo amor, de una manera u otra. El consagrado no es más que un cristiano, que ha decidido llevar la vida, que más explícitamente y más radicalmente encarna el amor resucitado aquí, en nuestra historia.

Pero, ¿es realmente así? ¿Todos pueden vivir lo que hemos dicho del amor resucitado, aunque no sean consagrados? Estamos convencidos de que sí: no sólo que pueden, sino que han de vivir, a su manera, las mismas exigencias. De hecho, las vocaciones nacen normalmente de ambientes donde se ha vivido ya el amor resucitado de una manera «natural». Sólo el joven que ha respirado el gozo de

este amor, según sus rasgos esenciales, en el seno de la familia, del grupo o de la comunidad, puede pensar que «tal vez merece la pena entregar toda la existencia a vivirlo radicalmente». Lo más importante para el despertar de una vocación es haber experimentado desde pequeño aquel amor, es decir, que el joven haya sido amado así, él mismo, y haber visto que otros, como por ejemplo los padres, se amaban de la misma manera.

Aunque parezca un poco extraño, lo que señaláramos como propio del amor resucitado refiriéndonos a los votos de los consagrados (la pobreza, la castidad y la obediencia, como exigencias, concreciones o rostros del amor) también se tiene que aplicar a los afectos propios de la familia. Más allá de las formas externas, hay continuidad entre el amor vivido en la familia y el amor de los consagrados:

—Una pareja que quiera vivir el amor resucitado como matrimonio o como padres, tendrá que iniciar un camino de pobreza. De pobreza, no sólo de cada uno, sino también como tal pareja. Un rico (poseído de un mismo) es incapaz de recibir al otro como un don y la riqueza impide captar el resplandor del amor esencial.

—El control y la sublimación de los impulsos más intensos es condición indispensable para vivir el amor en la familia. Así, del impulso sexual, que permite la castidad, o del impulso a la agresividad, que permite la virtud de la solidaridad. Porque los impulsos no aman, por ellos mismos son pura exigencia, mientras que el amor resucitado es donación en libertad.

—El amor en el seno del matrimonio o de la familia pide superar constantemente la propia conveniencia, el propio capricho, en favor de la vida de los otros. La familia es escuela de obediencia a Dios, en tanto que Dios siempre nos pide que amemos sirviendo en aquello más concreto: la necesidad real del otro amado...

Cuando constatamos la lejanía de la forma de vivir la sociedad de hoy respecto a las exigencias del amor resucitado, entonces nada puede extrañar la carencia de vocaciones religiosas o sacerdotales. La crisis vocacional es talmente crisis de amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat